

Kl. 14:51

Mike Legarth (KF):

Nu kender jeg fru Karina Lorentzen som et sødt, venligt og intelligent menneske, så når spørgeren kommer til antyde, at det nærmest er justitsministerens ansvar, at ledelsen ikke fungerer, synes jeg, at det er stærkt tvivlsomt og urimeligt. Det kan godt være, at man har et politisk ansvar, men når man beder politiet om at reagere inden for en vis ramme, er det selvfølgelig politiets chef, der er ansvarlig for ledelsen i politiet. Det skal politikerne jo ikke blande sig i. Men lad nu det ligge, det var måske bare en formulering, spørgeren kom med.

Vi skal selvfølgelig sørge for, at politiet kommer til at virke så godt som muligt. Men jeg kan jo ikke på vegne af den nuværende justitsminister garantere, at folk begynder at opføre sig ordentligt, og at ting ikke udvikler sig sådan, at man skal kunne håndtere hvad som helst. Ligesom i finansverdenen forandrer tingene sig også i de kriminelles verden. Men jeg er helt sikker på, at den plan, man har strikket sammen for politiet – i øvrigt med et bredt flertal her i Folketinget, og tak for det – skal tingene nok komme til at virke.

Kl. 14:52

Formanden:

Tak til hr. Mike Legarth som ordfører. Den næste ordfører er hr. Morten Helveg Petersen.

Kl. 14:52

(Ordfører)

Morten Helveg Petersen (RV):

Denne finanslov vil blive husket, ikke så meget for det, den indeholdt, men for alt det, som den ikke indeholdt. Finansloven vil blive husket for reformerne, der blev væk. Finansloven vil blive husket for, at regeringen har begravet sin egen økonomiske 2015-plan. Og finansloven vil blive husket for at være blevet til midt i en finanskrise, samtidig med at Danmark står uden en realistisk plan for den økonomiske politik.

Det er ekstra kritisk i en situation, hvor der er rentespænd til eurozonen, og vi har oplevet pres på kronen og på fastkurspolitikken. Rentespændet bliver nu karakterskalaen for regeringens økonomiske politik, og det er derfor, der er brug for en ansvarlig økonomisk politik og for reformer. Vi ser, hvordan alle nøgletal går i den forkerte retning. Overskuddene på statsfinanserne rasler ned og afløses af underskud, og ledigheden stiger. Konjunkturerne er vendt, og vi skal forholde os til, hvordan vi kommer bedst gen-

nem krisen. Det kræver ansvarlighed, det kræver, vi tænker fremad, og det kræver reformer.

Det Radikale Venstre har gennem årene efterlyst reformer – reformer på arbejdsmarkedet, reformer af dagpengesystemet, reformer af efterløn, reformer på skatteområdet, fuldt medlemskab af euroen. Vi har efterlyst reformer i et omfang, der har irriteret og generet andre partier, men det bliver det jo ikke mindre rigtigt af. Vi har argumenteret for reformer, ikke for reformernes skyld, men fordi der er en pris at betale for ikke at reformere i tide. Den pris kommer vi nu til at betale i form af en højere rente, stigende arbejdsløshed og svigtende erhvervsinvesteringer.

Det står nu klart, at dansk økonomi ikke er holdbar, og at vi begraver regeringens egen økonomiske plan frem mod 2015, fordi regeringen ikke selv er i stand til at leve op til den. Regeringen har gjort det modsatte af rettidig omhu; den har ladet stå til. Regeringen har troet i sin selvtilfredshed, at det gik godt, men det er jo sådan set i gode tider, at fremtidens problemer grundlægges. Regeringen ligger, som den har redt, eller rettere, som den har sovet. Hvad har vi dog ikke måttet høre på af udsagn fra regeringen om den økonomiske politik? Jeg tror ikke på recession, sagde statsministeren. I stedet skulle de økonomiske lærebøger skrives om. Vismænd og velfærdskommissioner og andre uafhængige økonomer, der har advaret mod mangel på reformer, er blevet anklaget for at være økonomiske mørkemænd.

Nu betaler vi prisen. Og hvis ikke vi i de kommende år frem mod år 2015 skaffer op mod 60.000 ekstra ud på arbejdsmarkedet, ja, så vil der være et stort hul i kassen. Konsekvensen af mangel på reformer er, at vi står over for et ubehageligt dilemma. Hvis ikke vi reformerer, kommer vi til at skære hårdt i velfærden eller opleve massive skattestigninger. Regeringen anerkender sådan set behovet for reformer, men problemet er, at man ikke tør slås med Dansk Folkeparti.

Hvis vi skruer tiden et par måneder tilbage, kom statsministeren hjem fra Frankrig. Statsministeren bad Arbejdsmarkedskommissionen om at fremrykke deres arbejde, så der kunne laves oplæg til en reform på arbejdsmarkedet. Detastede ifølge statsministeren. Derefter faldt tingene gradvis fra hinanden. Hvem der gjorde hvad og hvorfor, kan vi formentlig diskutere længe. Det Radikale Venstre gik til forhandlinger med et ønske om, at der skulle ske noget, at der skul-